

Въ това време монахътъ слизаше съ бързи стъпки къмъ Истѣра. Вѣрни люде го чакаха съ малка ладия, за да го откаратъ въ Никюпъ.

Въ утринния здрачъ голѣмата рѣка се бѣлѣше като разлѣна, свѣтла мъгла. Нѣкъде откъмъ трѣстикитѣ се зачу глухъ тропотъ и пѣстра врѣва. Блюстителѣ водѣха стадото на Бдинския епископъ на водопой. Тогава Добромиръ остави мисълта да избѣга презъ Истѣра. Опасно бѣше да го зърнатъ толкова люде. И свърна обратно, презъ потъналитѣ въ сѣнь улочки. Трѣбваше да премине презъ градскитѣ порти. Нѣмаше време за губене. Подозрителнитѣ блюстителѣ можеха да подирятъ монаха, който имъ бѣ отворилъ вратата. Едва ли за дълго щѣше да имъ убѣгне изъ око̀то, че бледитѣ рѣце на божека не сѣ свикнали съ броднически посѣхъ по друмищата.

Този пътъ щастieto не му измѣни. Тъкмо когато искаше да плати данѣка си за преминаването презъ портитѣ, свелъ лице подъ монашеската качулка, мъчейски се да не погледне въ очитѣ недовѣрчиво гледащия го блюстителъ, откъмъ Браничевския друмъ се зададе чудновато шествие, което привлѣче цѣлото внимание на стражата.

Пияни войскари бѣха заобиколили нѣкакво дребно магаре, връзъ което яздѣше черно сѣщество. Това бѣ единъ отъ мѣстнитѣ видни богомили, когото сръбналитѣ войскари бѣха уловили сръдъ ноцъ нѣкъде изъ селата, съблѣкли го съвсемъ голъ, намазали го съ медъ, следъ това съ сажди. После го накарали да яхне магарето съ лице къмъ опашката, която държеше въ рѣце. Отъ време на време тѣ го бодваха съ върха на сулицитѣ си, заливаха се въ дълги смѣхове.

Всички се струпана около тѣхъ. Екнаха викове и подигравки.

— Карахме го да ни каже едно „двойно“, ала не рачи. Тогава за наказание го докарахме така, за да го поразходимъ изъ града . . .

Добромиръ мина изтрѣпналъ край оскърбения и опозоренъ нещастникъ, дръпна по-низко качулката надъ очитѣ си, излѣзе извънъ града. Чакъ когато се убеди, че ни-